

Mama – lumina sufletului meu

Chiriac Elena-Larisa

Cel dintâi gângurit al pruncului când deschide ochii spre lume, zâmbetul și lacrima aplecate asupra celui care va deveni om, ochii pierduți spre zarea în care se sfârșește calea copilului plecat și așteptat să vină, mângâierea și alinarea aduse de două mâini crăpate de muncă și de vreme, sacrificiul și nădejdea unei vieți mai liniștite – portretul stilizat al mamei, ființa plină de magie și mister. Mama întruchipează căldura sufletească, povață și exemplu. Alături de ea copilăria a crescut ca zborul unei ciocârlii spre soare. Ea ne leagă visele din fragedă copilărie, veghind la capul nostru nopți după nopți fără să observe primele riduri sau zăpada care îi acoperă tâmpilele îngândurate.

Nu îmi pot imagina viața fără mama mea. Ea este blândă, tandră, plină de duiosie, o ființă care ne oferă iubirea ei fără a cere nimic în schimb. În ochii mei mama va rămâne neschimbată, tânără, frumoasă, ca o floare sensibilă de primăvară sau ca o rază aurie desprinsă din imensitatea cerului. Chiar și umbra supărării parcă-i plină de-o lumină caldă căci lacrimile prelinate pe obraz se schimbă în mărgăritare, cad pe pământ și înfloresc.

Tăcerea ei îmi trezește în suflet zeci de întrebări fără răspuns. Cum aș putea să-i spun totul, să-i spun ceea ce sunt și ceea ce este? Cum i-aș putea arăta recunoștința imensă pe care i-o port încă din prima clipă, de când am văzut lumina zilei? O privesc în ochi dar căldura inimii ei mă împiedică să o ating, o văd în lumină și îmi pare o stea de pe cerul nesfârșit. Îi simt durerea și vreau să i-o alin cu câteva cuvinte pe care cu drag i le dedic:

Mamă, ești ca o lumină
A unui soare cald și blând.
Ești înger care protejează,
Ești dar dumnezeiesc și sfânt.